

[P. Andersen.]

mere. Den eneste tilbageværende Forhyringsagent i København er ikke autoriseret, men konstitueret, og for Provinsen har dette Spørgsmaal ingen Betydning.

Fra Dansk Dampskibsrederiforening foreligger der Ønske om Forslagets Gennemførelse, og saavel Søfyrbøderne som Sørestauratorerne har givet det deres Tilslutning. Sømændenes Forbund har ogsaa tidligere gentagne Gange udtalt deres Tilslutning, men paa Forespørgsel har Organisationens Formand, der ikke tidligere har beskæftiget sig med denne Sag, ikke ment at kunne tage Stilling, forinden Sagen har været behandlet i et Bestyrelsesmøde. — Et Forslag lignende dette er gennemført i en lang Række Lande, deriblandt de nordiske.

Om Lovforslagets 2det Afsnit, om Mønstring, er der fuldkommen Enighed, ogsaa i Rigsdagen. Dets Gennemførelse vil betyde en Lettelse for de interesserede Parter, der herved vil blive forskaanet for megen unødigt Ulejlighed.

Idet jeg anbefaler Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling her i Tinget, saaledes at det snart kan oversendes til Landstinget, udtaler jeg Haabet om, at ogsaa det høje Landsting en Gang vil overvinde sig til at fuldføre dette Arbejde. Lovforslaget oversendtes fra Folketinget 1930 og forelagdes i Landstinget den 7. Februar, men blev ikke færdigbehandlet dér. Det forelagdes paa ny den 8. Oktober samme Aar og gik i Udvalg, men heller ikke dette Aar naaede man længere end til at afgive en Beretning.

Lovforslaget forelagdes derefter atter den 25. September 1931, men saa vidt jeg kan se i Arkivet, fandt man det ikke en Gang Ulejligheden værd at afgive Beretning ved Samlingens Slutning. En saadan Overlegenhed klæder ilde, og det kan ikke undgaas, at man gør sig underlige Tanker om Arbejdsforholdene i det høje Landsting, thi naar Regeringen ikke frygter for de Konsekvenser, som Lovens Gennemførelse kan medføre, og naar de Medborgere, som er interesserede i Sagens Løsning paa det foreliggende Grundlag, er enige, og naar yderligere Folketinget vedtager Lovforslaget, kan det dog ikke være Frygten for Rækkevidden af de nye Bestemmelser, der afholder de førende Partier i Landstinget fra at gøre Sagen færdig. Det maa altsaa skyldes andre Grunde, hvilke, skal jeg ikke fordybe mig i, men sikkert er det, at det ikke kan skyldes Mangel paa Tid.

Maa jeg til Slutning stille et Spørgs-

maal til den højtærede Minister. Da dette Lovforslag sidst var til anden Behandling her i Tinget, henstillede jeg paa Udvalgets Vegne til Ministeren at foretage en Undersøgelse af Muligheden for gennem Konsulaterne eller paa anden Maade at komme danske Søfolk, der gik arbejdsløse i større udenlandske Havnebyer, til Hjælp, saaledes at de kunde faa Hyre i danske Skibe, der anløb disse Havne, naar de manglede Arbejdskraft. En saadan Foranstaltning vil ikke blot være til Gavn for den arbejdsløse Søarbejder, men den vil ogsaa være af Betydning for Statskassen, som maa betale Omkostningerne ved Sømændenes Hjemsendelse, naar de har opbrugt deres sidste Midler. Jeg spørger derfor den højtærede Minister, om dette Spørgsmaal er taget op, og hvilket Resultat der foreligger.

Søren P. Larsen: Det er jo rigtigt, som det ærede Medlem Hr. P. Andersen udtalte, at dette Lovforslag flere Gange har været forelagt Rigsdagen, baade Folketinget og Landstinget. Men det er jo saadan, at de gældende Bestemmelser hviler paa Loven af 1892, hvorefter Forhyringsagenterne udnævnes af Ministeriet, og det er forbudt andre end dem, der har denne Bevilling, overhovedet at befatte sig med Anvisning, saaledes at man fra Ministeriets Side har Haand i Hanke med de gældende Regler, og dette er vel en af Aarsagerne til, at det ikke har trængt sig saa haardt paa at faa en ny Lov paa dette Omraade.

Som Ordføreren for Socialdemokratiet sagde, gælder Uenigheden om Lovforslaget kun det første Afsnit, vedrørende Forhyringen af Søfolk, og her staar vi da overfor dette, hvis Lovforslaget gennemføres, at Staten paatager sig en ekstra Udgift, en Udgift, som den har været forskaanet for hidtil. Selv om denne Udgift i første Omgang ikke er saa stor, viser Erfaringerne fra tidligere Tid og fra andre Omraader, at Statsvirksomhed gerne begynder i det smaa for lidt efter at vokse sig større. Og det er jo ikke saadan, at man for Øjeblikket har Overflod af Penge i Statskassen; hvad der her skal skaffes, skal bl. a. skaffes gennem Udskrivning af Skatter.

Spørgsmaalet er for mig ikke et Spørgsmaal om den Besparelse paa 30 000—40 000 Kr., der kan være Tale om, men ved at se de Sager igennem, som vedrører dette Lovforslags Historie, har jeg lagt Mærke til, at i Folketingsudvalgets Betænkning af 10. Januar 1930, da Lovforslaget sidste Gang blev behandlet her, skriver et Mindretal af Udvalget: